Lévai Júlia

Mit is igyunk?

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 35. szám, 2017. szeptember 1.

Miközben Pusztaszabolcson villám csapott a víztorony trafójába, és így még vízhiány is sújtotta az ottani szegényeket, a fideszesek vezette önkormányzatnak nem volt más dolga, mint hogy röpke egymillióból kutat avasson a magyarság *Kárpát-medencei beáramlásának* emlékére *(Honfoglaló minigejzírt avatott az önkormányzat, miközben a szegényebb családok házaiba idén már nem tudják visszakötni az ivóvizet, 444.hu, 2017. aug. 24*.).

A műtárgy egyszerűen a Kárpát-medence domborzatát ábrázolja (azt is meglehetősen elrajzoltan), közepén egy kis vízköpővel. És bár a *Szabolcs vezér csobogója* nevet kapta, sem Szabolcsról, sem a magyarság bármiféle tettéről vagy erényéről nem mond semmit. Illetve fideszes szemmel persze mond, amennyiben onnan nézve a beáramlás, a területfoglalás már önmagában is erény, ezért mindjárt a hatalmi helyzet indoklása is lehet. A csobogónak végül is minden olyan politikus szerint van üzenete, aki azt szeretné, ha nem kéne az érdemi kreativitásáról is beszámolnia, hanem csupán elég lenne mindig a hatalmi helyzetére hivatkozni. Az üzenet tehát fideszül így hangzik: éljen és mindenhasson a hatalmi helyzet.

Az emberek többsége azonban nincs hatalmon, és nem is gondolja, hogy minden hatalmi kérdés lenne. Így a pusztaszabolcsiaknak is egyetlen dolog jutott eszükbe a kútról: akkor mi most ebből inni fogunk. Csakhogy ez a kút nem azért kút, hogy az emberek szomját oltsa, hanem azért, hogy *növelje a magyarságtudatukat,* és hogy a *gondolkodásuk fundamentumát* adja (ezt mind a helyi képviselők mondták el róla). Ezért ebbe a kútba *ihatatlan, szennyezett vizet* vezettek bele. Ott is áll mellette egy táblácska a földbe szúrva, rajta a szöveg: *„Nem ivóvíz”*. Mivel azonban ez egy minden műgondot nélkülöző, kézzel írott, műanyag bóvli, jelenlététől a kút végképp elveszítette minden komolyságát. Ugyanakkor a szimbolizáló ereje az egekbe szökött, hiszen hű megjelenítőjévé vált a *„Szomjan halok a forrás vize mellett”* közismert villoni képnek. Ezt az üzenetet pedig a város lakossága kiválóan megértette, és a helyzetnek megfelelően ellenszenvét fejezte ki a kút iránt.

Az önkormányzat ekkor még mindig dönthetett volna úgy, hogy most már hagyja ezt az egész ügyet a fenébe, és a maradék pénzét azok ellátására költi, akik a havária után még mindig nem jutottak vízhez. Esetleg még arra, hogy ivóvizet vezessen a kútba, és ezzel mégis hasznossá tegye. De természetesen nem így döntött, hanem úgy, hogy a szennyezett víz marad, ő pedig továbbra is az üres ideológiára fogja fordítani a polgárok adóforintjait. Propagandakiadványokkal, eligazító szövegekkel árasztja majd el őket. *„Rövidesen elkészül az értékleírás a térről, ez tartalmazza majd pontról pontra, mi mit jelent”* – találta fel a *térérték-magyarázás* eddig ismeretlen fogalmát az egyik képviselő. *„Amennyiben lesz a park mellé egy magyarázó felirat, elgondolkodnak rajta az emberek”* – lépett tovább egy másik a semmin való elgondolkodás dimenziójába. Akárhogy is, de ezek az emberek egyre több munkát fektetnek bele a kút ügyének felpumpálásába, lassan érdemes lesz félteniük az ügyletüket. A helyükben kezdenék szorongani. Láttunk már olyat, hogy egyszer csak valaki felülről odament, és minden addigi törekvést keresztülhúzott, mondván, hogy a dolgok ennél sokkal egyszerűbbek. Nem kell ez a sok sóder, elvtársak, mondjuk ki egyszerűen, ami a mi, igazi üzenetünk. Ilyen ember pedig még most is jöhet. És kiteheti az egyetlen, minden további magyarázatot, brosúrát, pénzköltési lehetőséget fölöslegessé tévő táblát:

„A mi szavunkat igyátok, emberek, ne a vizet!”